

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 523/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť G. L., S., zastúpeného advokátom JUDr. L. P., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 20 S 135/2010-73 zo 14. júna 2011 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžr 116/2011 zo 4. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť G. L. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2013 doručená sťažnosť G. L., S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 20 S 135/2010-73 zo 14. júna 2011 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžr 116/2011 zo 4. júla 2012.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ podal 30. apríla 2010 na Obvodnom pozemkovom úrade v Č. (ďalej len „obvodný pozemkový úrad“) námietku podľa § 7 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení platnom a účinnom ku dňu podania námietky. Sťažovateľ navrhoval zmenu údajov schváleného registra obnovenej evidencie pozemkov v katastrálnom území S. (ďalej len „register“), a to zapracovaním právoplatného uznesenia krajského súdu č. k. 5 Co 212/2009-135 z 25. augusta 2009 do registra.

Obvodný pozemkový úrad rozhodnutím č. 134-17/2010-Bz z 12. augusta 2010 námietke nevyhovel a navrhovanú zmenu nevykonal, pretože dospel k záveru, že predmetné rozhodnutie bolo vydané a nadobudlo právoplatnosť po schválení a zápise registra do katastra nehnuteľností.

Na základe sťažovateľom podaného odvolania rozhodoval vo veci Krajský pozemkový úrad v Ž. (ďalej len „krajský pozemkový úrad“) ako druhostupňový správny orgán, ktorý svojím rozhodnutím č. KPÚ 2010/00431/15H z 21. októbra 2010 napadnuté prvostupňové rozhodnutie obvodného pozemkového úradu potvrdil v celom rozsahu a podané odvolanie zamietol.

Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu krajského pozemkového úradu žalobu podľa druhej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, v ktorej namietal, že „rozhodnutie správneho orgánu nezodpovedá skutočnosti“. Krajský súd rozsudkom č. k. 20 S 135/2010-73 zo 14. júna 2011 sťažovateľovu žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktorým namietal, že „súd prvého stupňa nesprávne právne ustálil skutkový stav veci a následne vyvodil nesprávny právny záver a zistený skutkový stav bol nedostačujúci, nakoľko tu boli ďalšie skutočnosti a iné dôkazy, ktoré neboli uplatnené“. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 Sžr 116/2011 zo 4. júla 2012 odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti uviedol:

«Po procesnej stránke prvostupňový súd pochybil, keď pri svojom rozhodovaní prihliadol len na námietky žalobcu v podanej žalobe a neprihliadol (nevyhodnotil) na vznesené námietky mojím právnym zástupcom, čím mi bola takýmto nezákonným postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. ...

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal o mojom odvolaní rozhodnúť tak, že podľa § 221 ods. 1, písm. f) O. s. p., mal rozsudok krajského súdu zrušiť a vec vrátiť na nové konanie.

Dňa 10. 10. 2012 som podal na Ústavný súd SR sťažnosť pre porušenie môjho práva ustanoveného v čl. 46 ods. 2 Ústavy SR a čl. 20 ods. 1, ods. 4 Ústavy SR a žiadal som, aby Ústavný súd rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 14. 6. 2011, sp. zn. 20S 135/2010-73 a rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 4. 7. 2012, sp. zn. 10Sžr/116/2011 zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

Ústavný súd SR uznesením zo dňa 24. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 174/2013-14 moju sťažnosť odmietol.

Proti uzneseniu Ústavného súdu SR zo dňa 24. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 174/2013-14 podávam prostredníctvom svojho splnomocneného právneho zástupcu... sťažnosť a námietky...

Nezákonným postupom štátnych orgánov mi bolo odňaté právo vlastníť majetok v zmysle... ustanovenia čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého každý má právo vlastníť majetok...

Namietam, že Ústavný súd SR sa v uznesení zo dňa 24. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 174/2013-14 vôbec nezaoberal namietaným porušením práva vlastníť majetok, zakotvenom v čl. 20 ods. 1, ods. 4, ods. 5 Ústavy SR.

Namietam tiež, že u A. S. neboli splnené zákonné podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním podľa § 134 Obč. zákonníka, podľa ktorého oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

Menovaná nebola oprávnenou držiteľkou a nebola dobromyseľná v tom, že jej majetok patrí a v čestnom prehlásení uviedla nepravdivé údaje, že si nikto iný nenárokujúc vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam. ...

Žiadam, aby sa Ústavný súd SR dôsledne zaoberal aj mnou namietaným porušením čl. 20, ods. 1, 4 a 5...“

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ v petite sťažnosti navrhol, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom takto rozhodol:

„1/ Základné právo sťažovateľa na spravodlivé zákonné a objektívne súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu Žilina zo dňa 14. 6. 2012 sp. zn. 20S/135/2010-73, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 9. 8. 2012 a Rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 4. 7. 2012 sp. zn. 10Sžr/116/2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 9. 8. 2012 porušené bolo.

2/ Rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 14. 6. 2011 sp. zn. 20S/135/2010-73 a Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 4. 7. 2012 sp. zn. 10Sžr/116/2011 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

3/ Najvyšší súd SR je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 256,22 Eur... do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu JUDr. L. P., advokát AK Ž...“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v danom prípade navyše zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, preto v danej veci rozhodoval o namietanom porušení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s rozsudkom krajského súdu č. k. 20 S 135/2010-73 zo 14. júna 2011 a s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 116/2011 zo 4. júla 2012, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení iných práv (čl. 20 ods. 1, 4 a 5 ústavy), ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07).

Predmetom sťažnosti je teda namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie

zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 20 S 135/2010-73 zo 14. júna 2011 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 116/2011 zo 4. júla 2012.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa sa ústavný súd oboznámil s obsahom spisu vedeného ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 174/2013 a zistil, že uznesením č. k. III. ÚS 174/2013-14 z 24. apríla 2013 ústavný súd sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru smerujúcu proti rozsudku krajského súdu č. k. 20 S 135/2010-73 zo 14. júna 2011 a rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 116/2011 zo 4. júla 2012 odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu) a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (v časti smerujúcej proti rozsudku najvyššieho súdu).

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol (prekážka *res iudicata*), okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre nedostatok právomoci na jeho prerokovanie, ako aj z dôvodu jeho zjavnej neopodstatnenosti je v okolnostiach danej veci rozhodnutím „o konaní“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Nejde však o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, ktorým sa napáda to isté právoplatne skončené konanie a ktoré bolo napadnuté v predchádzajúcom návrhu, ktorý bol odmietnutý pre nedostatok právomoci ústavného súdu na prerokovanie, resp. z dôvodu jeho zjavnej neopodstatnenosti.

Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa smerujúca opätovne proti rozsudku krajského súdu č. k. 20 S 135/2010-73 zo 14. júna 2011 a rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 116/2011 zo 4. júla 2012 je neprípustná, a preto ju po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k sťažovateľom formulovaným námietkami proti uzneseniu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 174/2013 z 24. apríla 2013 ústavný súd nad rámec odôvodnenia konštatuje, že neprípustný je aj návrh, ktorým sa navrhovateľ domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu [§ 24 písm. c) zákona o ústavnom súde]. Preto by prichádzalo do úvahy odmietnutie sťažnosti aj v tejto časti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. októbra 2013